

om fuldbyrdelsesspørgsmål begrænses til at angå forvaring. I overensstemmelse med nugældende lovgivningspraksis foreslås det, at bestemmelserne udfærdiges af justitsministeren og ikke som nu ved kgl. anordning.

Til nr. 12.

Lovudkastet § 1, nr. 11.

Betænkningen side 139 og 147.

Ændringerne er en konsekvens af forslaget om ophævelse af arbejds- og sikkerhedsforvaring, jfr. ovenfor under nr. 8.

Til nr. 13.

Lovudkastet § 1, nr. 12.

Betænkningen kap. VIII side 90-92, 139-140 og 147-148.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer, der til dels er af redaktionel karakter, til den gældende § 85.

Medens strafnedsættelse under de betingelser, der er nævnt i den gældende § 85, er obligatorisk, er afgørelsen om strafbortfald fakultativ. Det foreslås, at bestemmelsen i sin helhed får en fakultativ formulering, hvilket findes bedst stemmende med den skønsmæssige bedømmelse, der finder sted, når det skal afgøres, om en tilstand af stærk sindsbevægelse eller andre omstændigheder på gerningstiden taler for en mildere straf. Det foreslås endvidere, at adgangen til strafbortfald ikke som nu skal være begrænset til tilfælde, hvor der ikke kan idømmes højere straf end hæfte for det pågældende forhold. Den frihed i spørgsmålet om sanktionsvalg, der kendetegner dansk ret, fører efter justitsministeriets opfattelse til, at muligheden for at træffe afgørelse om strafbortfald også bør stå åben i tilfælde, hvor der efter lovovertrædelsens strafferamme kan idømmes fængsel. Endelig er det foreslået at slette en nu gældende særregel, efter hvilken strafnedsættelse og -bortfald udelukkes i tilfælde, hvor sjælelig uligevægtighed på gerningstiden skyldes selvforskyldt beruselse, og tiltalte tidligere er fundet skyldig i en lignende strafbar handling eller i overtrædelse af straffelovens § 138, stk. 1 eller 2. Justitsministeriet finder, at det bør overlades til domstolene, ganske som når der er spørgsmål om almindelig strafudmåling, om der skal kunne tillægges beruselse nogen betydning.

Til nr. 14.

Til stk. 1.

Efter gældende ret er afkortning af varetægtsfængsel udelukket, hvis varetægtsfængslingen må tilskrives den dømtes eget forhold under sagen. Bestemmelsen er i praksis blevet benyttet dels i tilfælde, hvor den dømte indenretligt har afgivet positivt

usandfærdige forklaringer, dels i tilfælde, hvor han efter indledningen af den strafferetlige forfølgning på anden måde har modvirket undersøgelsen f. eks. ved påvirkning af vidner, fjernelse af forbrydelsens spor eller flugtforsøg. I de senere år er det kun yderst sjældent forekommet, at afkortning er blevet undladt på grund af dømtes forhold under sagen.

I overensstemmelse med den nordiske strafferetskomité's forslag foreslås det derfor, at afkortning skal ske, hvad enten varetægtsfængslingen skyldes den dømtes eget forhold under sagen, eller dette ikke er tilfældet. En sådan regel stemmer også bedst med princippet om, at sanktioner ikke skal kunne anvendes over for en tiltalt, som modvirker en undersøgelse mod ham selv. Der kan herved bl. a. henvises til straffelovens § 159, stk. 1, hvorefter den, der afgiver falsk forklaring som sigtet i en offentlig straffesag, ikke straffes.

Efter den gældende formulering af straffelovens § 86 er det overladt til rettens skøn at afgøre, hvorledes varetægtsfradraget skal beregnes. I praksis side-stillede domstolene indtil 1968 varetægtsfængsel med hæftestraf, således at der i overensstemmelse med princippet i straffelovens § 90, stk. 3, normalt kun blev foretaget afkortning for 2/3 af den tid, domfældte havde været undergivet varetægtsfængsel. Efter 1968 er det almindeligt, at der gives fradrag for hele varetægtsperioden.

På baggrund heraf foreslås det, at hele den periode, som varetægtsfængslingen har været, skal afkortes i den idømte frihedsstraf. Selv om varetægtsfængsel principielt må betragtes som et straffeprocessuelt tvangsmiddel, der ikke er udtryk for straf, vil frihedsberøvelsen i praksis af den frihedsberøvede blive oplevet som sådan.

Efter den gældende formulering af § 86 kan retten bestemme, at hele straffen skal anses som udstået gennem den forudgående frihedsberøvelse. Dette har navnlig betydning i tilfælde, hvor alene bødestraf er forskyldt, men bestemmelsen kan også anvendes i tilfælde, hvor varetægtsfængslingen er noget kortere end den idømte frihedsstraf. Forslaget medfører ingen ændringer i denne retstilstand. Ved den omskrivning af bestemmelsen, som de foreslåede ændringer har gjort nødvendig, er der imidlertid sket en tydeliggørelse på dette punkt.

I overensstemmelse med den nordiske strafferetskomité's synspunkter foreslås det at udvide reglen om afkortning til også at omfatte det tidsrum, hvori den dømte har været anholdt af politiet eller ifølge rettens beslutning. Det bemærkes herved, at frihedsberøvelse i form af anholdelse og varetægtsfængsel normalt finder sted i samme arresthus og i det væsentlige under de samme forhold.